

[Arbejdsministeren]

forsøge at etablere en besøgsrejse til virksomheden, hvorunder de udvalgte ledige skulle aflægge svejseprøve. Besøgsrejsen blev gennemført den 19. april 1979, og samtlige 9 ledige blev tilbudt ansættelse. 8 af disse modtog tilbuddet om beskæftigelse og befragter sig for egen regning fra Herning til Tarm dagligt, medens den niende ikke ønskede at modtage arbejdstilbuddet.

Kontoret har i de nærmest efterfølgende dage foretaget anvisning af yderligere 2 svejsere og fik herefter meddelelse fra firmaet om, at man nu var dækket ind med arbejdskraft. Kontoret var på daværende tidspunkt i stand til at anvise yderligere 2 dygtige svejsere til virksomheden, men disse var der efter virksomhedens udsagn ikke plads til.

Kontoret har ikke senere fået henvendelse fra virksomheden om behov for arbejdskraft. Arbejdsministeriet kan henholde sig til disse oplysninger, idet man tilslutter sig arbejdsdirektoratets vurdering, hvorefter der ikke i de nævnte tilfælde kan rejses kritik af de berørte AF-kontorers service over for de ovennævnte virksomheder.

Til *undervisningsministeren* (18/6 79) af:

Halvgard (FP):

»Vil ministeren under hensyntagen til kravet om besparelser og af hensyn til skoleelevernes sundhed overveje at ændre folkeskolelovens § 25 således, at en kommunes pligt til befordring af eleverne mellem skolen og hjemmet ophæves?«

(Spm. nr. 1093).

Begrundelse.

Kommunernes befordringsudgift til elever såvel i folkeskolen som i ungdomsskolen beløber sig efterhånden til kæmpesummer, som kunne spares og anvendes langt mere fornuftigt, f.eks. til sikring af skolevejene gennem etablering af cykelstier m.v.

For eleverne i hvert fald ud over de 3 første årgange ville det være langt sundere, om de til fods eller på cykel var selvtransporterende.

Det ville i en tid, hvor der skal spares på benzin og olie, være samfundsnyttigt, ligesom der ville kunne etableres en del nye arbejdspladser i forbindelse med en forsvarlig sikring og udbygning af skolevejene.

Besvarelse (25/6 79):**Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):**

Indledningsvis må jeg udtrykke min forundring over spørgsmålet, når man tager i betragtning, hvilken bevågenhed børns sikkerhed i trafikken for tiden med rette er genstand for.

Bestemmelsen i folkeskolelovens § 25, som under visse betingelser pålægger kommunerne pligt til at sørge for befordring af elever i folkeskolen til og fra skole, har to formål. Dels skal befordringsforpligtelsen bøde på, at nogle elever har en efter deres alder lang skolevej, dels skal den medvirke til at begrænse antallet af trafikskader på vejen til og fra skole.

Vi kan da alle være enige om, at det er sundt at cykle, men der er vel grænser for, hvor langt man med rimelighed kan forlange at børn cykler. Derfor har man også fastsat visse afstandsgrænser i folkeskolelovens § 25, der varierer efter børnenes alder.

I de tilfælde, hvor skolevejen må betegnes som trafikfarlig, er der almindelig enighed om, at man bør søge at sikre skolevejen så godt som muligt (bl.a. gennem vej- og færdselsmæssige foranstaltninger) fremfor at etablere skolebusordning. Men kan man ikke på anden måde sikre skolevejen, er skolebuskørsel en løsning.

Jeg finder ikke, at der er baggrund for at søge kommunernes befordringsforpligtelse afskaffet, heller ikke for de større skoleelever. Forskellige undersøgelser viser, at det er langt farligere at være barn i trafikken i Danmark, end det er i de lande, som vi normalt sammenligner os med. Den besparelse, som man kunne opnå ved at fjerne eller begrænse befordringsforpligtelsen, kunne derfor blive dyrt betalt i form af et stigende antal trafikulykker, hvor børn er impliceret, med de deraf følgende omkostninger menneskeligt og samfundsmæssigt.

Til *socialministeren* (18/6 79) af:

Pilgaard Andersen (FP):

»Vil ministeren oplyse en repræsentativ række maksimum og minimum lægelønninger inden for de privatpraktiserende lægers, speciallægers og overlægers område?«

(Spm. nr. 1094).

Begrundelse.